

mangloje ščitke.

F48

1-6 + 13-15, 20

17-23-24.

E. 6005729

Zabavno-zbadljiv in šaljiv list.

Št. 7.

V Ljubljani, 10. aprila 1884.

Tečaj II.

Nemčurja pesen.

Jaz sem nemčur — moj dom je tam povsod,
Kjer jezik sveti materni grdé;
Zato po mestih, trgih sem gospod.
Bastardi gnjusni tu se krog podé.

Jaz sem nemčur, nemčurja vsak pozna;
Takó kot slab denar okol' slovim,
Za katerega nihče nič ne da;
Kaj meni to? Za nemštvo jaz gorim.

Jaz sem nemčur — zares posebna stvar!
Jednake nema božji naš planét;
Zaman v povesti iščeš meni par,
Primeren Eñjaltov ni vzgled.

Jaz sem nemčur — ze čast domačo top;
Opluvati slovensko skledo znam;
Ubogej domovini kopljem grob; —
Grdobe takšne vražje ni me sram.

Jaz sem nemčur — preslaven res junak!
Poštenim Nemcem vedno bil sem rep,
Na duhu svojem reven, zgolj bedak,
Za žalost dóma bil sem zmirom slep.

Jaz sem nemčur — Koroška, ljubi Bog,
Prelep si dela mojega revír;
Učitelji in šola vse okrog
Je moja last; zaman se trudiš „Mir“.

Jaz sem nemčur — na Štajarskem to ve
Od Mure bistre tja do Save vsak:
Prokletstvo znači narodu imé
Najgrše spridenosti to je znak.

Jaz sem nemčur — imam še tam oblast,
Kjer Dežman biva, „butelj“ prorokuje!
Sicér pa tu pojema moja strast,
Ker nikdo več v zvezde nas ne kuje.

Jaz sem nemčur — mogočen gospodar;
Vladikovino silno jaz imam,
Pohajam včasí tudi v seminar,
Da ukor nemški bogoslovcem dam.

Jaz sem nemčur; poznaš li Maribor?
Slovenska reka jezno tik drvi,
Poznaš li Celjskih Ptujskih Nemcev zbor?
Oj neso Nemci, temveč pankerti.

Jaz sem nemčur — še poleg tud' opat;
Ne sijaj solnce zlato náme več,
Zatajil dom sem svoj pregostokrat,
Izdajica postal sem pravi rudeč.

Jaz sem nemčur — znamenje moje abc;
Nedavno bil sem fant še bosonog,
Najboljši otrok svoje mamice,
Učitelj zdaj in njenih solz uzrok.

Jaz sem nemčur — premalo to za me;
Osebi moji laskav náslov res;
Pa ljubi „burkelmajster“ to ne gre,
In éasi „gmajnski“ tud' „verstand“ še vmes.

Jaz sem nemčur — pozna me dobro svak:
Izvršek domovine, brez rodu,
Najhujši svoje krvi volkodlak;
Pošast ti zla! — Pa vrag ne da miru.

* * *

Pogovori

soseda Brezovičarja in Bizovičarja.

Brezovičar: Ali kaj čitaš „Ljubljanski list“?

Bizovičar: Da, čitam včasih, kadar mi pride slučajno v roke. Še sinoči sem čital Stritarjeva „Dunajska pisma“.

Brezovičar: In kaka je tvoja sodba.

Bizovičar: Veš, to je ravno tako, kakor je rekel pokojni dr. Oppolzer, ko so ga poklicali k rajnemu g. K. v Ljubljano.

Brezovičar: Kako je bilo to? Meni ni znano.

Bizovičar: No, dr. Oppolzer prišel je v Ljubljano — kaj bi tudi ne, saj je služil 1000 glđ. za potovanje — ogleдал si bolnika ter potem rekel: „Alt sind wir halt, alt!“

Brezovičar: Kateri list je v Ljubljani najbolj panslavističen?
 Bizovičar: No, kateri? Pa vendar ne najnovejši dnevnik?
 Brezovičar: Kaj še! „Laibacher Zeitung“ je najbolj panslavistična, ker ima **Rusa** za urednika.

Listek.

Duhovito žaganje.

Gospod urednik! Kaj je res, da sta umrla Jurčič in Bleiweiss? Kočevar (ali Kočevac, kakor hočejo po novem pisati zdaj), ki s svojo krošnjo obleze ves svet, pravil mi je da sta umrla. Rekel pa je, da je to zvedel od nekoga, ki je o tej stvari od strani pogovor čul, Bog vé, ali je pa tisti, ki je to pravil Kočevarju, zanesljiv človek in, ali ima dobro uho („čulo“ bi Vi pisali!) ali ne, kaj déste Vi, gospod urednik! Ali je to prišlo „iz zanesljivega, dobro poučenega vira“, kakor pišete novi Slovenci? In če sta res umrla, kar pa še ni sodnijsko dokazano, kôga je poprej slana vzela, Jurčiča ali Bleiweissa? Pa ne da bi umrla oba hkrati! Tega se je bati po vsi pravici, ker potlej bodo stroški; predno bodo sodniki v Ljubljani, v Gradci ali pa celo na Dunaji izrekli, kako in kaj, kdo bi bil poprej umrl, če ne bi bilo šlo po božji volji, marveč po volji našega občnega državlanskega zakonika. (Bog nas varuj teh strašanskih bukev!) Uboge kosti, če padejo tem juristom v roke! Ali so ju pa zakopali v hladni grob in kje, če sta umrla seveda? Tu si boste pač mislili: „Kako je čuden ta mož! Vpraša, če smo ju zakopali v hladni grob!“ Prav pravite, gospod urednik, in vendar ni brez nič, če Vas po tem prašam. „Est modus . . . : moj križani Bog, spet sem v citatih, kakor da bi pisal pri „ocvirkovci“! Ali ne veste še ničesar, da mrličje tudi sežigajo, ta modérna pošast? Vidite, in jaz bi dejal, da ste vi Jurčiča in Bleiweissa tudi lahko sežgali. Napredujete doli na Slovenskem, tako slišim praviti. Morda ste naleteli tudi že na peči za mrličje, to sem mislil. No, če sta res umrla moja znanca, Bog se ju usmili za duši! rečem po lepi krščanski in slovenski besedi, katere še nisem pozabil, če tudi se že dolgo let ne brigam za vašo domovino.

Tisti Kočevar me je v veliko sramoto pripravil, ker sem čutil, da se pri vas na Slovenskem reči godé, o katerih se meni niti ne sanja. In to, vidite gospod urednik, je en razlog, zakaj sem se toliko časa pomišljal, predno sem Vam obljubil, česar ste me prosili. In prosili ste me, naj Vam pišem kaj za feuilletona. Meni se zdi grozno nespametno, vtikati se v Vaše zadeve, katerih ne poznam čisto nič in jih tudi poznati nečem. Pa če bi pisal kaj, moral bi za lase prijeti zdaj enega, zdaj družega, ker vsi ste potrebni, da bi vam „z rovnico na glavi puščal,“ kakor sem vam ónidan v Bleiweissovih „Novicah“ že obetal. In še drugo vprašanje: bode-li moje blago ugajalo slovenskemu občinstvu? Moji rojaki, jaz jih poznam, eno stvar radi slišijo enkrat, k večjemu dvakrat, v tretje pa že več ne gre! Če me potem na kateri veselici dobé koj se mi spravijo za hrbet in začno name kazati: glejte ga Cmokavzarja, zmirom cmoká ene in tiste cmóke in že stokrat nam je poparil zmirom tisto rézanico ta Slamorezec stari! To so stvari, ki jih je človeku treba pomisliti, predno se čez leta loti zopet pisanja. Vi, gospod urednik, sami veste, da vaši naročniki ne marajo gledati mojih vreč, zdaj na robe, zdaj na lice, in ko ste me že drugič rahlo (kakor znate!) podrezali, sem bral med vrstami vašega pisma, kakor da bi Vi dejali: piši, da le kaj pišeš; le podpisati se moraš, da ljudje vedó za tvoje ime, katero ima še zmiraj svojo ceno, če je tudi slaba moka. Torej moje ime, moje ime! Kaj hočete z mojim imenom? Posebno lepo ni, kakor sem že večkrat rekel in dejal. Pa če moje ime naredi iz slabega blaga, dobro — naj bo, pa imejte, kar ste si naročili, če boste kaj plačali za to, ali pa nič. In tako naj torej bom vaš „listkar“ (moj Bog, ta čudna beseda!) na svoje stare dni, „listkar“ Vašega časopisa, ne vem ali slovenskega ali nemškega, naj se zove list „Proklete grablje“ ali pa „Ruska Himna“. V svoji ponižnosti Vam pač povem, gospod urednik, ne pričau-

kujte od mene tiste posiljene duhovitosti in neslane dovtipnosti ki se tako rada šopiri po vseh drugih feuilletonih — pričaujte od mene le dobrega konca mojega imena.

Kaj pa zastran začetka, kako se bova zmenila? Tudi jaz sem dolgo premišljal, kakšen naj bi bil začetek, da bil tudi dober. Kako bi krstil svoje feuilletone? „Neprisiljena prisiljenost“, „Samodopadljiva dolgočasnost“, „Sveža preperelost“, „Dovtipna suhoparnost“ — . . . ali kakó? Nazadnje sem si izvolil dvoje: „Dunajska pisma“ ali pa „Duhovito žaganje“. Vam dam na izbér, gosod urednik, tako ali tako, vse jeden kup: „Dunajska pisma“ ali „Duhovito žaganje“!

Svojega imena torej ne smem skriti, kakor sem je skrival njega dni rad in zmiraj! Tako je! Jaz sem vedno tako sodil, da mož bodi za vsako besedo, katero dá med ljudi, porok s svojim poštenim imenom. Stavite torej prav razkoračeno*) moje pravo ime —

Boris pl. Deveta-Briga.

*) Se je zgodilo! (Opominja stavca v Kolodvorskih ulicah št. 15.)

Kako je gospod Šuklje priljubljen.

Na Krškem shaja se v nekeje krčmi vsak večer društvo, v katerem ne sme nihče izgovoriti imena Šuklje, sicer zapade globi, da mora plačati liter vina. Tja doli poslali bodemo za par dnij klubovo večino naših mestnih očancev.

Smola kandidatova.

Raičev protikandidat „Herr gospod Johann Löschnigg, alias Lešnjak bil je popolnem prepričan, da bode izvoljen državnim poslancem in si je v to svrbo tudi dal „nekaj koštati.“ V tihej noči pride mu na misel, da so nekdanje goske rešile kapitol. Zakaj bi se tudi on ne poprijel tacega sredstva in rešil svoj kapitol s ščetinastimi prašiči.

Proda tedaj dva repata in kosmata oziroma ščetinasta prašiča za 95 gold. in ker mu je z denarjem prišel tudi pogum, sporoči hitro v Šmarije, da pride prihodnjo nedeljo tja, naj ga pričakujejo, da se jim predstavi kot kandidat in da bodo deležni njegove modrosti. Res, v Šmariji bili so pripravljeni na njegov prihod in nemčurji stezali so dolge vratove, kdaj se pač pripelje herr-gospod-Lešnjak. A nesreča nikdar ne počiva. Herr gospod Lešnjak poda se na potovanje preko Račjega. Ondu pa je Bog pri nekeje hiši tako vablivo „roko vun molil“, da Lešnjak kar ni mogel mimo. Z neznanu silo ga je vleklo v hišo, kjer si veli prinesti liter vina. A dasi je dobil vino, postajalo mu vendar dolgčas in da bi se temu ubranil, prisede k bližnjem mizi, kjer so igrali „ein und zwanzig“, češ, kot prihodnji poslanec smem že poskusiti svojo srečo. — Igra in igra tako dolgo, pa zaigra vseh 95 gold., ki so bili za Šmarije namenjeni. Brez denarja ni mogel naprej, kajti na železnici so rekli:

Hola, hola, hopsasa,

Brez denarja ni voza!

Herr gospod tožno gleda, kako mu lukamatija progljivo pred nosom mimo drdra in ker ni mogel nikamor, odrine ves čes pobit domov. V Šmariji so nemčurski njegovi pristaši ves čas čakali na ljubljene kandidata, kakor židje na svojega Mesijo, ali peklenšček na grešno dušo, zaman, vse zaman! Lešnika ni od nikoder, in sodček piva čakal je do šestih zvečer nenastavljen na kandidata, potem še le lotili so se piva njegovi pristaši, ter hrabro pili, mej tem ko je „herr gospod“ po dravskem polji otožno pel:

„Vsaka ščetina
 Dva cekina,
 Vsaka dlaka
 Dva petaka
 Vsak lešnjak
 Je — durák!

Kmetski humor.

Kaj pomaga, če koga glava boli?

— To je prav lahko. Druzega ne treba, kakor da se naveže „Pratika“ na glavo.

Kako to?

— No, v pratiki so vsi svetniki, ti bodo vendar pomagali.

Poslano.

P. n. gg. volilcem Ljubljanskim!

Ker so dopolnilne volitve v mestni zbor že pred durmi in bode treba postaviti kandidate, Vas prav resno opominjam, da ne volite gosp. Šukljeja in sicer iz naslednjih razlogov:

1. Ker nema časa. Kot urednik uradnega lista itak že ne more opravljati svoje profesorske službe in je zaradi tega moral vzeti dopust.
2. Bi bil, ako bi ga izvolili, na zadnje celo zaradi prepričlega časa, primoran, odložiti celo uredništvo, kar bi njemu samemu ne bilo v prid.
3. Bi potem nikogar ne bilo, da bi na narodnjake in radikalce zabavljaj.
4. Utegnil bi potem priti drug urednik, ki bi časih okrtal tudi nemčurje.
5. I t. d. — i. t. d.

V Ljubljani 9. aprila 1884.

Jurij Ščuka.

(Za reporterje.) Najčmernejši dnevnik poroča o zadnjem živinskem sejmu v Ljubljani mej drugim: „Konj je bilo mnogo in tudi precej čednih in so jih neusmiljeno držali. Za nekoliko boljšega konjiča nekaj boljšega kakor dober zajec, zahtevalo se je po 140 gl. Sploh so vsi teh misli, da živina mora nazaj pasti.“ „Thierschutzverein“ kje si za neusmiljeno držane konje in za živino, ki je v nevarnosti, da nazaj pade? Hipologi, zakaj se ne brigate za pleme konjsko, ki je podobno dobrim zajcem?

Recept

za podlistke v uradnem slovenskem listu.

Prečitaj knjigo škodljivih in koristnih živalih, razvrsti potem žabe, mravljince, močerade, ne pozabi polža slinarja — vsaj kot „Retourkutsche“ ti bode prijal — poišči si gospo, ki bode použivala vso to duhovitost, na vrh postavi francoski izraz, zabavljaj na narodnjake in na literarne berače (posebno fino!) že zaradi kontrasta z leposlovnimi graščaki, očitaj in inomislečim nerazsodnost, neumnost, blaznost, svetuj, naj se vsi odpošljejo na Studenec, dokazuj, da vsi vkupe ničesar ne znajo, da so prazne glave, butice, katerim treba z rovnico puščati, zatrjuj, kako si sam nežen, rahlih občutkov, uzvišeno bitje, predobro za ta grešni svet, posezaj z blago roko v zasobno življenje in spravljaj še tako neznatne podrobnosti na dan, naroči si „Dunajska pisma“ ter razvij je liki proroka Mohameda „zeleni prapor“ in podlistek bode gotov in vsi trije rjoveči levi sv. apostola Pavla bodo samozadovoljno vihali svoje repe.

* * *

(Zopet kaj novega.) Najčmernejšega dnevnika najčmernejši podlistkar (brrr!) izumil je v 81. številki „npravne ubijavce nedolžne mladine“. Jaz sem do sedaj vsacega ubijalca smatral nenravnim. Človek se pač nikdar ne izuči!

Štefan Robida.

(Najčmernejši dnevnik) prevzel je v svojej 81. številki zopet ulogo „Eisenbahn-Conducteur-ja“, ter napolnil zadnjo stran z vožnimi redi. V svojej svetej jezi, da mu nedostaje gradiva zaletel se je v vse tiste, ki so tako predrzni, da priobčuje ruske romane. Namen je prozoren, osobito, ker dotični blagosrčni pisatelj kar naravnost pridušja občinstvo, ne naročati se na liste, ki prinašajo ruske romane. Sreča pri vsem tem je vsaj to, da dotičnega podlistkarja mnenje — kakor priznava sam — ni merodajno. Saj pravi sam, da je „moralist res zoper voljo! Tacemu, ki je moralist zoper voljo, tedaj licemerec, pa najbolj pristuje mlinski kamen na vrat, ter da se potopi v globočino morja, ali pa mej najčmernejšega dnevnika vožne rede. Vsaj se nam ne bode potem bati, da bi nas hoteli poučevati moralisti zoper voljo!!!

- A. Kdo je naročen na „Ljubljanski list“?
 B. Kolikor jaz vém in znam, do sedaj večinoma Logatčani in suplenti.
 A. Krasno! Logatčani zaradi G. in P., suplentje pa „par ordre du Mufti.“

(Statistično.) Najnovejši dnevnik ima do sedaj v Kranji in Škofjiloki po 1, rekše jednega naročnika, v Kamniku pa dva. Sodelavcev pa silno veliko. Stalna sodelavca sta gg. Š. in L. Čestitamo!

(„Čas se smeje.“) Najčmernejši dnevnik piše v svojej 81. številki: „Pač mi je dobre znano, da marsikomu se danes to neumno in smešno zdi, a naj se mu le zdi, naj se tudi temu porogljivo in zaničljivo smeje, prišel bo pa čas, (ne znabiti, ampak gotovo), ki se temu ne bode več smejal.“

Izvrstno, g. Jerič! ne znabiti, ampak gotovo se že sedaj smejemo temu smehljajočemu času. Hitro patent!

* * *

Mej dvema nemškutarjema.

- A. Kaj pa, aii bodemo volili v mestni zastop?
 B. Čemu neki? Za nemščino se itak dovolj potezajo brez nas. Nas in nemški jezik jako vestno zastopa gospod Šuklje. Čemu bi tedaj svoje sile tratili?
 A. Pravo imaš. Mi ne volimo. Tschau!

Obligatni konec nemškega gledališča v Ljubljani.

Novodobni Metuzalem.

Želim Vam srečo in zdravje in da bi tako dolgo živeli, da bi čakali še mestno hranilnico Ljubljansko.

Prva petletnica učitelja na deželi.

Ali te ni sram, da prideš tako pozno domov? Saj je že dan?

— Kaj morem jaz za to, da je sedaj noč tako kratka.

V Kamniku

bi nekateri gospodje na vsak način radi delali prepir in razpor. V ta namen pridno zabavljajo na „liberalce“ in hvalisajo „konservativce“. A kaj mislite kako se ti ločijo?

Odgovor: Kdor hodi v „klošter“ v cerkev, a ne na šutno, ta ni konservavec!

V „Narodnej Tiskarni“
se dobiva:

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * *

Stat nominis umbra.

Cena 70 kr., po pošti 5 kr. več.

Izhaja 10. in 25. dan vsacega meseca. Cena za vse leto 3 glđ., za pol leta 1 glđ. 50 kr., za četert leta 80 kr.
Posamične številke po 15 krajc., pri opravištvu v „Narodni Tiskarni“, kateremu naj se pošiljajo naročnine, reklamacije in inserati.
Slednji računijo se po dogovoru.

Založnik in odgovorni urednik: Ivan Železnikar. — Tiska „Narodna Tiskarna“.